

med Hensyn til de langt større Fordringer, der i alle Retninger gjøres for saadanne Hingste, mener jeg, at det er den rigtige Wei at gaae, at Staten paatager sig Anskaffelsen og Ristcoen, at den udsøger og ansætter de Folk, som den kan vente besidde baade Indsigt og Willie til at varetage dette Hverv, og at vi saa faae en passende Mellempris, der er hviere, end hvad der betales for en Landhingst, men som dog kun dækker de daglige Udgifter. Jeg troer, at det er en meget væsentlig Forbedring, og navnlig maa den være det i deres Zine, der her i Landstinget have taget den største Deel i Forhandlingerne. Jeg har derfor ikke i mindste Maade tvivlet om at finde Tilslutning i saa Henseende.

Men medens jeg maa betragte det som et særdeles Held, at jeg har faaet Lovudkastet hjerget ud af Skibbrud, saa maa jeg ansee det for et reent Vidunder, at der er faldet et lille Guldbæble i Skjødets paa Loven ved denne Tilføjning til § 15, for hvilken jeg derfor vil lægge det bedste Ord ind, jeg formaaer. Det vides, at Forslaget er ikke kommet fra mig, men da det strax, da det fremsattes i det andet Thing, fandt Tilslutning der, og da jeg anseer det for overordentlig vigtigt og heldigt for hele Sagens Udvikling, saa skal jeg dog tillade mig blot at sige endnu et Par Ord. En æret Landstingsmand meente, at der ikke behøvedes noget Indkjøb til det frederiksborgske Stamstutteri; jeg troer ogsaa nok, at det uden det vil kunne holde sig, men ganske vist er det, at skal det — hvad jeg ogsaa troer, at der er Udsigt til, thi det har jeg hørt af sagkyndige Folk — udbille sig til noget virkelig Digtigt, saa er Betingelsen den, at der nødvendigvis maa tilveiebringes idetmindste to udmærkede Hingste af første Rang og af saadant Blod, som passer til bore Forhold. Det er ad denne Wei, at den frederiksborgske Race er tilveiebragt og har erhvervet den Ginst, som en Tid syntes at have forladt den, men som nu er vaagnet op igjen paa dens Grav, og jeg troer, at det ogsaa kun er ad denne Wei, at der vil kunne ventes opnaaet betydelige Resultater i Fremtiden. Men det er nepos Ulykken ved den hidtilværende Bestyrelse, at den ikke har haft de fornødne Midler dertil. Om den kan have begaaet

enkelt Feil, derom skal jeg ikke domme, men derom er jeg overbevist, at selv med den største Kyndighed og Omhu kunde der ikke være udrettet stort Andet, end der er udrettet, naar man ikke havde faaet Midler ihænde til at skaffe noget Udmærket tilstede. Nu skal jeg gjerne være enig med den ærede Ordfører i, at Midlerne dertil behøver man ikke at tage af Præmierne, da man kan tage dem af Statskassen, men jeg troer paa ingen Maade, at den betydelige Magt let vil findes villig dertil. Hvis det lykkes at bringe Stamstutteriet op til en betydelig Stilling, og hvis det lykkes, ved at gjøre det tilgængeligt ikke blot for den nærmeste Omegn, men ved Udstationering af Hingste, i Sandhed at virke heldbringende for hele Landets Hesteavl, da har jeg ingen Tvivl om, at der vil komme en Tid, da denne Institution vil opnaae en stor Popularitet; men det er ganske vist, at det er den ikke nu i Besiddelse af, og det er ganske vist, at der er en Sammenblanding af en almindelig Jankeetheori og af Eidenstab, der har bragt hele denne Institution saaledes paa Kant, ialtsald med den ene Afdeling af Rigsdagen og med Mangfoldige, der forøvrigt have interesseret sig for Agerbrugets Fremme, at der i den nærmeste Tid ikke er nogen Udsigt til, at man vil bringe betydelige Offre derfor. Men skal man blive ved at rekruttere ved at købe Hingste til 4 à 600 Rd., saa vil det være en sygnende og daarlig Tingenes Tilstand, der vil tilveiebringes. Jeg betragter det derfor som et godt Varsel for, at Sagen dog vil lykkes mig, siden den nu engang er lagt paa mine Skuldre, og skjøndt jeg ikke kan sige, at jeg føler noget indre Kald til at optræde som Stutterivæsenets Reformatør, medens jeg derimod har den bedste Willie til at være Sagen til Gavn, ja, jeg betragter det som en Himlens Naadegave, at jeg fik denne Taddergave for det unge Stutteri, og at den er gaaet igjennem i Folkethinget, og jeg har derfor det Haab, at man ikke vil forkaste den her. Jeg skal tillade mig to Bemærkninger med Hensyn til den Bemyndigelse, der saaledes er givet mig. Den ene er den, at det kun er en Bemyndigelse. Hvis man altsaa f. Ex. skulde være saa heldig ad de Veie, jeg nylig tillod mig at henpege paa eller ved hvad